

П'ЯТНИЦЯ, 19 СЕРПНЯ

Ур-р-ра-а-а!!! Сьогодні я перейшла в п'ятий клас! Відтепер я ходитиму не до початкової, а до загальноосвітньої

школи імені Гюнтера Жахера

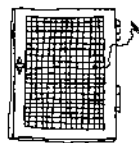



Я раділа цьому
всі літні канікули.

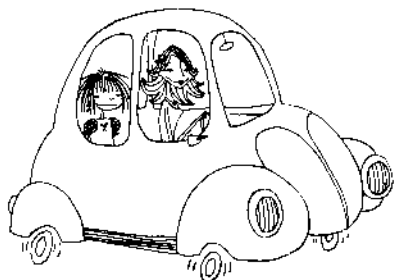



Я страшенно перед цим
хвилювалася й одягнула
свою улюблену сукню.
Ту, в якій рукави
з дірчастої тканини,
як ота сітка
від мух на вікні.

Аби було **КРАСИВО**
й не парко.

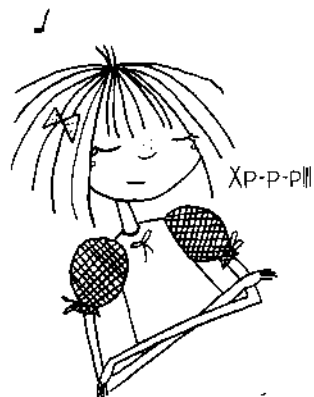
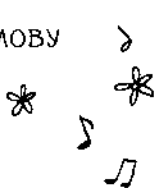


Мама  поїхала зі мною до школи, тому що в актовій залі відбувалися урочисті заходи.




Тато  поїхати з нами не зміг. Бо він теж учитель і повинен бути у своїй школі.

Спочатку довгу промову виголошувала директорка школи, а потім грав шкільний оркестр.



Здається, вони виконували «*Маленьку сонну серенаду*» чи щось таке.

Потім нас поділили на класи. Я потрапила до 5-Б, в той самий клас, що й Шаєн. **Яке щастя!!!** 

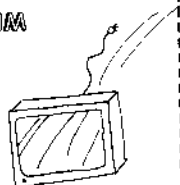
Адже Шаєн – моя
найкраща подруга ще
з дитсадка! Тому що:



1. Ми любимо однакові **ІГРИ**,
наприклад «Похорон» (для цього
ми завжди беремо сестричку Шаєн
Шанель і закопуємо її в пісочниці).



2. Одне и те саме ми вважаємо **КУМОВНИМ**
(наприклад, коли з верхнього
поверху будинку Шаєн хтось
через вікно викидає телевізор).



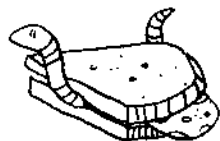
3. Шаєн страшенно відважна
і завжди говорить **ТЕ, ЩО ДУМАЄ**
(я цього тільки навчаюся).



4. Нам подобається однакова їжа
(а саме **ХРУМКІ ХЛІБЦІ З АРАХІСОВИМ
МАСЛОМ ТА ЧИПСАМИ**. Хоча Шаєн
взагалі їсть із задоволенням усе).



5. Шаєн просто геніально вміє зберігати
ТАЄМНИЦІ (наприклад, хто підклав хробака
під скибочку салами в бутерброд
учительки, пані Боштет. А якого
дідька та ставить мені двійку за мій
пречудовий малюнок???)

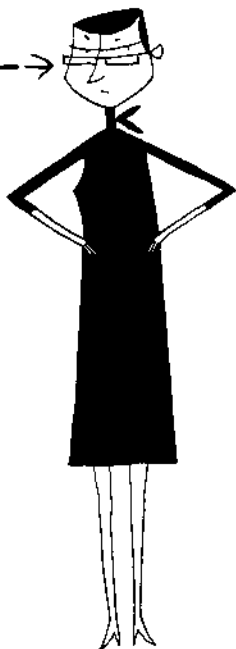


6. Ми лю-у-у-у-бимо **ТВАРИНИ!**



Тому нам необхідно було потрапити до одного класу. В іншому випадку я просто негайно втекла б. ☹️

ГРІЗНИЙ
ПОГЛЯД →



Наша нова вчителька завела нас до класу. Вона була низька на зріст, з коротенькою стрижкою і вузькими окулярами на носі, поверх яких раз у раз суворо зиркала.

Перше, що вона зробила, це змряла нас грізним поглядом поверх цих окулярів.



Ми про всяк випадок негайно постуляли пельки.

— Мене звати Гізела Какáло, — сказала вона, продовжуючи дивитися на нас так, що ніхто навіть поворухнутися не наважувався. — Ви цього ще не знаєте, тому я доводжу до вашого відома: хто глузуватиме з мого прізвища, помре мученицькою смертю.